

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συγδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλιμπερι κα. α Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΣΑΗΡΟΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΑ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταβίτας.

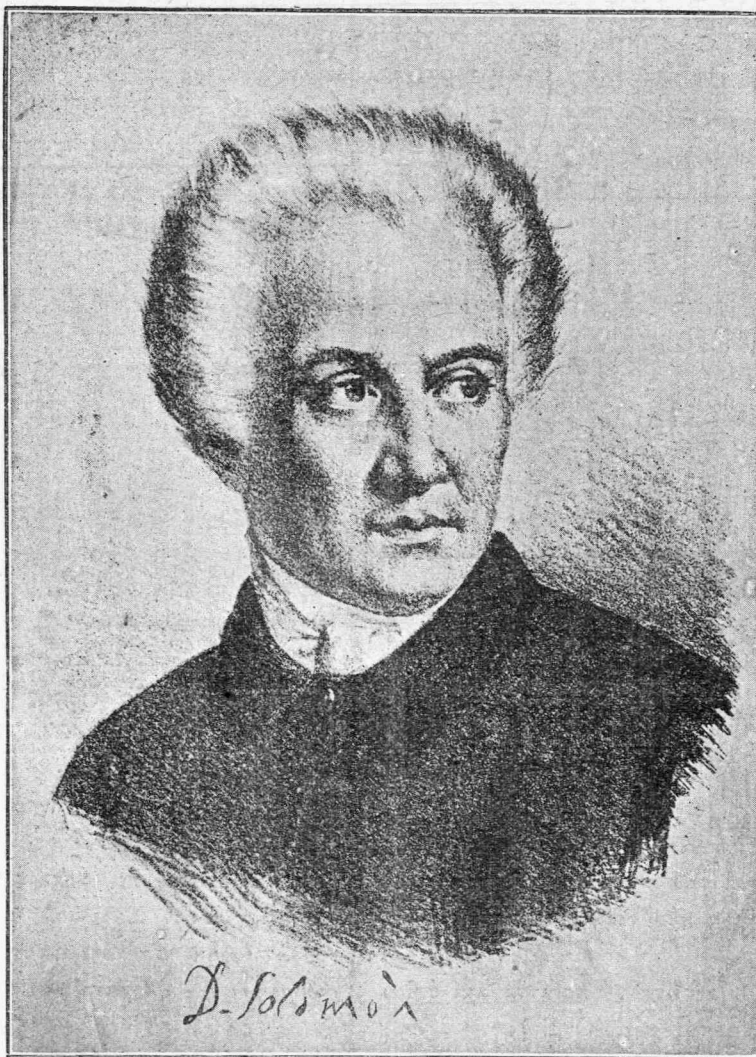
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ Ἐντυπώσεις. Ἡ ἑκατονταετηρίς τοῦ Σολωμοῦ. Ὁ Σολωμὸς ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν γυναῖκα. — Ἡ ἐπίδρασις τοῦ Σολωμοῦ ἐπὶ τῆς συγχρόνου ποιητικῆς καὶ φιλολογικῆς κινήσεως (ὑπὸ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ). — Ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος. — Ἡ φαρμακωμένη. — Ἡ δρᾶσις τῶν Κυριῶν τοῦ Μεσολογίου. — Αἱ ρυτίδες, τάφος τῆς νεότητος. — Καλλιτεχνικὴ καὶ φιλανθρωπικὴ καὶ φιλολογικὴ κίνησις. — Συμβουλαί. — Συνταγαί. — Ἀλληλογραφία. — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Φίλη μου,

Συνήθως σοῦ γράφω Κυριακὴν, σήμερον σοῦ γράφω Τετάρτην. Ἡθέλησα καὶ ἐγὼ μὲ ὀλίγας γραμμὰς ἀτέχνους καὶ μὲ ὀλίγα ῥόδα, τὰ ὅποια θὰ συλλέξω σήμερον ἀπὸ τὸν ἀρωματικώτερον κήπον τῆς Ζακύνθου, νὰ πλέξω τὸν στέφανον, τὸν ὅποιον θὰ ἀφιερῶ εἰς τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου τῆς Ἑλλάδος ποιητοῦ κατὰ τὴν

ΣΟΛΩΜΟΣ

σημερινὴν ἐπέτειόν του. Πιστεύω ὅτι ἂν καὶ ἐγεννήθη καὶ ἔζησες μακρὰν τῆς Ἑλλάδος, γνωρίζεις ὅμως περισότερον ἀπὸ μερικὰς γενεάς Ἑλληνίδας ποίος εἶναι ὁ μέγας τῆς Ἑλλάδος ποιητής, ὁ συνθέτης τοῦ Ἐθνικοῦ μας Ὕμνου, ὁ κατ' ἐξοχὴν ποιητής, ὁ ὅποιος θὰ ἠδύνατο νὰ συγκριθῆ πρὸς τὸν Δάντην, ἐὰν κατώρθου νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον τόσον θαυμασίως ἤρχισε.

Σοῦ εἶπα ὅτι θὰ συλλέξω ῥόδα ἀπὸ τὸν ἀρωματικώτερον κήπον τῆς Ζακύνθου. Ἀλλὰ μήπως αὐτὴ ἡ Ζάκυνθος δὲν εἶναι ἕλη πικρὸς ἀρωματικὸς κήπος; Καὶ μήπως δὲν ἦνθησαν εἰς αὐτὴν τὰ πλέον εὐώδη ἄνθη τῆς Ἀνατολῆς; Καὶ δὲν νομίζεις ὅτι ἡ μυρισμένη αὔρα τῆς, τὰ ὄμοια τῶν ἀνθέων τῆς χρωματὰ καὶ σχήματὰ, τὸ περιβάλλον αὐτὸ ὅλην τὴν νῆσον φυσικὸν κάλλος, τὸ ὅποιον χύνεται ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα, ἀπὸ ὅλους τοὺς πό-

ρους της, δὲν ἐδημιούργησαν σιγά, σιγά μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα τῶν μεγάλων ποιητῶν της;

Δὲν πιστεύω βέβαια εἰς τὴν μετεμψύχωσιν. Ἄλλ' ὅμως ἐὰν περικολληθῶμεν τὸ ὄψος καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὸ ἀλματικὸν τῆς ποιήσεως τοῦ Οὔγου Φωσκόλου καὶ τοῦ Κάλου καὶ τοῦ Σολωμοῦ καὶ τῶν ἄλλων μεταγενεστέρων ποιητῶν της, μοῦ φαίνεται ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν μουσῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξηγετηθεύθησαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τοὺς μαύρους χρόνους τῆς δουλείας, πετώσιν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, διωχθεῖσαι ἀπὸ τὸν Πικραστόν καὶ τὸν Ἑλικῶνα ἀντίκρουσαν ἀπὸ μυχρῶν τῶν γελαστῶν καὶ φαιδρῶν νησί, ἔπου ἀνθίζει πάντα ἡ πορτοκαλιὰ καὶ τὰ γιούλικα τὰ λευκά, τὰ ἀθάνατα. Καὶ ἐλαφραὶ ἐλαφραὶ, ὡς εἶναι αἱ ψυχὰι τῶν μουσῶν, διέσχισαν, περίτρομοι ἀκόμη, τὸν γαλανὸν αἰθέρα καὶ ἐπέταξαν εἰς τοὺς ἀντισμένους κήπους τῆς Ζακύνθου.

Καὶ μικραὶ καὶ αἰθήρικαι, ὡς εἶναι φυσικὰ αἱ ψυχὰι τῶν μουσῶν, ἐκρύφθησαν μέσα εἰς τοὺς λαξευτοὺς κάλυκας τῶν ὠραίων ἀνθέων καὶ εἰς τὴν δροσολουσμένην χλόην καὶ εἰς τὰ μουσικὰ ρυάκια καὶ εἰς τὴν θωπευτικὴν αὔραν καὶ ἐσκορπίσαν παντοῦ τὴν μαγικὴν δυνάμιν των καὶ παντοῦ τὸ ἄρωμα των καὶ παντοῦ τὴν ἀθανασίαν των.

Καὶ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, ὅταν ἤρξισεν καὶ πάλιν νὰ ἀκούεται τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος, καὶ νὰ ἀνθίξῃ καὶ πάλιν ἐκ νέου τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία τὴν Ἑλλάδα εἶχε κοιτίδα καὶ ἐστίαν της, ἀπὸ τὴν ἠδονὴν καὶ τὴν χαρὰν τῶν ἀρῆκων αἱ ψυχὰι τῶν μουσῶν τὰ ἀνθη τὰ εὐμορφα, καὶ τὴν δροσολουσμένην χλόην καὶ τὰ μουσικὰ ρυάκια καὶ τὴν αὔραν τὴν θωπευτικὴν καὶ εἰσέδυσαν ἀόρατοι καὶ αἰθήρικαι ὡς ἦσαν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἐπιλεκτοτέρων τῆς Ζακύνθου τέκνων. Καὶ ἔθιζαν ἐλαφρά, ἀλλὰ μὲ τὴν μεγάλην τῆς ἀθανασίας δύναμιν, τὰς τρυφερωτέρας χορδὰς τῆς καρδίας των. Καὶ ἀνεπέτασαν πρὸ τῶν καταπλήκτων ὀφθαλμῶν των τοὺς πέπλους τοὺς φωτεινοὺς, ὑπὸ τοὺς ὁποίους τὸ καλὸν καὶ τὸ μέγα καὶ ἡ ἀλήθεια ἐκρύπτοντο. Καὶ ἐτόνιζαν τὰς λύρας των. Καὶ ἐξῆλθον τότε οἱ φθόγγοι οἱ ἀθάνατοι, οἱ ὁποῖοι ἐξέπλησαν τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου ὅλου συγχρόνους των καὶ ἐπὶ ἑκάτον καὶ περισσοτέρω τῶν αὐτῶν ἀνηγούσιν ἀπὸ ἀκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος ὡς ἡ ὠραιότερα μουσική, τὸ εὐγενέστερον καὶ ἐνοουσιωδέστερον ἐμβκτήριον, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνάγκην ἡ μέχρι τότε ἀλυσοδεμένη δούλη, διὰ νὰ ἀφυπνισθῇ ἀπὸ τὸν ληθαργικὸν ὕπνον της καὶ νὰ ἀποτινάξῃ τὴν ἀδράνειαν, ἡ ὁποία τῆς ἐπέεζε τὰ στήθη.

Ἰδοὺ πῶς ἐξηγῶ ἐγὼ τὴν γονιμότητα τῆς Ζακύνθου εἰς ἀληθεῖς ποιητάς. Εἶναι βεβίως τοῦτο ἐν γέννημα τῆς φαντασίας μου, ἀλλὰ διατὶ νὰ μὴ εἶναι καὶ μίξις πιθκότης; Τῶρα, δικτὶ ὁ Σολωμός, κατέχει περισσοτέραν θέσιν εἰς τὰς καρδίας μας; δικτὶ αὐτὸς ὁ κατ' ἐξοχὴν μέγας δι' ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας, ἐνῶ οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου ἐστεφάνωσαν μὲ τὴν δόξην τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀθανασίας τὸ μέτωπον τοῦ Οὔγου Φωσκόλου;

Ὁ Σολωμός ὑπῆρξεν ὁ μέγας Ἕλληνας ποιητὴς καὶ ὁ Φῶσκολος ὁ μέγας κοσμοπολιτικὸς ποιητὴς. Ὁ Σολωμός ἐξήσεν, ἐμόχθησεν, ἐξῆντλησε πᾶσαν ἰκμάδα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας του διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸν δρόμον τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς εἰς τὸν τόπον του, εἰς τὴν πατρίδα του εἰς τὴν χώ-

ραν τὴν λατρευτὴν τῶν ὀνείρων του. Ἐκαμειν αὐτὸς μὲ τὸ ἔκρημά του, τὸ μέγα αὐτὸ ὄπλον τῆς τέχνης, ὅ,τι δὲν ἔκαμει ἕως πολλὰ μαζὶ ἀπὸ τὰ φοικώτερα ὄπλα τῶν εἰς τὴν Σπιδεὴν καὶ τὴν Πελοπόννησον ἀγωνιζομένων ἀδελφῶν του. Σενεκέντρωσε καὶ συνέσφιγγεν εἰς τοὺς στίχους τοῦ ἀθανάτου Ὑμνου τῆς Ἑλευθερίας του ὅλους τοὺς πόθους καὶ ὅλα τὰ ὄνειρα, ὅλους τοὺς στεναγμούς καὶ ὅλα τὰ δάκρυα, ὅλους τοὺς πόνους καὶ ὅλην τὴν πικρίαν, ὅλον τὸ αἶμα καὶ ὅλην τὴν ἀγωνίαν, ὅλην τὴν ἀπελπισίαν καὶ ὅλην τὴν ἐλπίδα, ὅλον τὸν ἠρωϊσμόν καὶ ὅλην τὴν ἀνδρείαν, ὅλα ἐν μιᾷ λέξει τὰ αἰσθητά καὶ τὰ πάθη καὶ τὴν ψυχικὴν κατάστασιν, ἡ ὁποία ἐκσυφορεῖτο ἐπὶ τὸσας ἑκατοντάδας ἐτῶν εἰς τὴν καρδίαν ὅλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Εἶναι ὁ Ὀρφεὺς καὶ ὁ Ὀμηρος, ὁ Πίνδακος καὶ ὁ Τυρταῖος ἐνταυτῶ τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος. Ὁ στίχος του γοητεύει, ὁ στίχος του ζωγραφίζει, ὁ στίχος του συγκινεῖ, ἀλλ' ὁ στίχος του ἐνοουσιάζει ἰδίᾳ. Καὶ ἡ Ἑλλὰς διὰ νὰ ἀνασταθῇ καὶ νὰ ζήσῃ, εἶχεν ἀνάγκην νὰ πλεύσῃ εἰς ἐνοουσιισμόν, νὰ ποτισθῇ, νὰ μεθύσῃ ἀπὸ τὰ ἐξευρετικὰ νάματα τοῦ νέκταρος καὶ τῆς ἀμβροσίας αὐτῆς τῶν μεγάλων ψυχῶν, τῶν εὐφραντήτων πνευμάτων καὶ τῶν γενναίων καρδιῶν. Καὶ ἐν μόνον τὸν Ὑμνον του εἰς τὴν Ἑλευθερίαν ἔγραψεν ὁ Σολωμός, πάλιν θὰ ἦτο δι' ἡμᾶς ἐξ ἴσου μέγας καὶ προσφιλέως ποιητὴς πάλιν θὰ ἦτο ὁ ὑπέρτατος ἐθνικὸς ποιητὴς μας.

Ὁ Σολωμός ἐγεννήθη τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν εἰς αἰὼν δουλείας διὰ τὸν τόπον μας ἔκλειε τὴν μαύρην σελίδα του καὶ εἰς αἰὼν ἐλευθερίας ἐχρυσίζε τὴν ἀνατολήν του. Ἐὰν δ' εἶναι ἀληθές ὅτι οἱ ποιηταὶ οἱ μεγάλοι εἶναι οἱ ἀπεσταλλέμενοι τῶν θεῶν εἰς τὸν κόσμον, ὁ Σολωμός ἀπεστάλη εἰς τὴν ψυχολογικὴν στιγμὴν διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀναγεννωμένου ἔθνους μας. Ὑπῆρξεν ὁ διερμηνεὺς τοῦ Ἀρεοῦ καὶ τοῦ Ἀπολλωνοῦ, τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἐνταυτῶ. Ἄλλοτε μὲ τὴν ἐνοουσιωδὴ φωνὴν τῆς ἐγεργητοῦ σάλπιγγός του καὶ ἄλλοτε μὲ τοὺς περιπαθεῖς στόνους τῆς Ἀπολλωνίου λύρας του ἠνθίζε τὰς ψυχὰς καὶ ἀνεπέτρωνε τὸ φρόνημα καὶ καθίστα ὀλιγώτερον ὀδυνητὰς τὰς πληγὰς καὶ κουφότερα τὰ δηλητηριώδη βέλη τοῦ θανάτου. Καὶ ἐνῶ ἐντεῦθεν τοῦ Ἰουνίου τὰ πυροβόλα ἀκούραστα διελάλουν καὶ ἐβροντοφώνουν ἀνά τὰ ἑλληνικὰ βουνὰ καὶ τὰς ἑλληνας θαλάσσας τὸ ἠρωϊκὸν καὶ φοικὸν ἔργον των, ὁ Σολωμός συνέλεγε τὴν διακλωμένην ἀπήχησιν τοῦ ἠρωϊσμοῦ καὶ τοῦ θανάτου καὶ μὲ μεγάλας ἀριστοτεχνικὰς γραμμὰς ἐζωγράφιζε τὰς μάχας καὶ διετύπωνεν εἰς λαξευτοὺς στίχους τὴν ἀστραπὴν καὶ τὴν λάμψιν τῶν ἀναδιδομένων φλογῶν, καὶ ἠρμήνευεν εἰς γλῶσσον ἀθάνατον τὴν σιγῶσιν φωνὴν τῆς ὑπερτάτης πάλης τῆς ζωῆς πρὸς τὸν θάνατον, τῆς ἐλευθερίας πρὸς τὴν δουλείαν, τοῦ φωτὸς πρὸς τὸ σκότος.

Ὁ ἀριστοτέλης κριτικὸς μας κ. Κωστής Παλαμᾶς ἐν τῇ θυμωσίᾳ περὶ Σολωμοῦ μελέτῃ του λέγει, ὅτι ἡ ποιησις τοῦ Σολωμοῦ ἀπὸ τοῦ ἀποσπάσματος εἰς *Márkon Mπότσασιν* μέχρι τοῦ ὀλιγοστίχου περιωθέντος τεμαχίου *«Carmen Seculare»* εἰς τὰ γενναιώτερα καὶ τὰ ὠραιότερα αὐτῆς γεννήματα, ἐκ τῆς πατρίδος ἐμπνέεται, τὴν πατρίδα ἐκφράζει καὶ τὴν πατρίδα ἐξαίρει. Βεβίως ἡ πατρὶς ὑπῆρξεν ἡ μεγάλη ἐρωμένη καὶ ἡ μεγάλη ἐμπνεύστρια καὶ ἡ αἰωνία Φο-

ναρίνα τοῦ Ραφάηλου τούτου τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως. Ὅπου δῆποτε καὶ ὅπως δῆπο-ε καὶ ἐὰν ἐξετάσῃ τις τὸ ποιητικὸν ἔργον του μία μεγάλη ψυχὴ, μία μεγάλη φυσιολογικὴ διαγράφεται πάντοτε ὑπὸ διχοφύρους ἀμφιέσεις καὶ στάσεις καὶ μορφάς· ἡ ὠραία, ἡ ἐπιβήλλουσα φυσιολογικὴ τῆς πατρίδος. Ἀπαράλλακτα ἔπος εἰς τὰς διαφόρους Παναγιές καὶ τὰς Μαγδαληνὰς καὶ τὰς λοιπὰς ἠρωιδῆς τοῦ Ραφάηλου ἢ εἰκὼν τῆς Φορνάρινας, τῆς λατρευομένης γυναικός, προκύπτει πάντοτε ὄχι μόνον εἰς τὸ σχεδιάσμα τῶν γραμμῶν καὶ τῶν χρωμάτων, ἀλλ' ἰδίᾳ εἰς τὴν ψυχικὴν ἐκφρασιν ἐκείνης.

Ὁ Σολωμὸς ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν γυναῖκα.

Δὲν λέγουν οἱ βιογράφοι τοῦ ἀνὸ Σολωμοῦ εἶχε ποτε μεγάλην τιμὴν ἀγάπην εἰς τὴν ζωὴν του. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ποιησις του ἐν δευτερολογίᾳ μόνον περιστρέφεται εἰς τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ τότε μὲ πόσῃν ἐιδυλλικὴν τρυφερότητα καὶ μὲ πόσον πόνον καὶ μὲ πόσῃν συμπάθειαν!

Ἡ *Φαρμακωμένη* ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ποιήματά του, τί ἄλλο εἶναι ἢ μίξις ἀπεμνήστῆς ἐντονος κατὰ τῆς συκοφαντίας τῆς αἰωνίας τοῦ κόσμου, καὶ τῆς αἰωνίας κακίας του κατὰ τῆς κόρης, κατὰ τῆς παρθένου, κατὰ τῆς γυναικός, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ, ὑπείκουσα εἰς θεὸν καὶ φυσικὸν νόμον;

Ἡ «Φαρμακωμένη» εἶναι ἐν μυρολόγῳ τρυφερόν, γλυκύ, γεμάτον ἀπὸ παρὰπρονον, δὲν φαίνεται δὲ ἀπειθυνόμενον μόνον εἰς μίαν ἀδικημένην κόρην, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς ἀγαπᾷ καὶ κλαίει, ἀλλ' εἰς ὅλας ἀπὸ κοινοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀν δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἀποθάνουν, διότι ἦσαν ἀτυχεῖς εἰς τὸν ἐρωτα, δηλητηριάζεται ὅμως ἡ ψυχὴ των καὶ ὑποφέρει μεγαλητέρας πόνους καὶ μεγαλητέραν ὀδύνην καὶ ἀπὸ ἐλείνην ἀκόμη, τὴν ὁποῖαν ὑπέστη ἡ *Φαρμακωμένη* μὲ ἀληθινὸν φαρμάκι.

Εἶναι μίξις ὑπερσπίστις αὐθόρμητος τῆς ἀδικημένης γυναικός, μίξις μορφή βρυτάτη, δικαία, μίξις μαστιγώσας ἀνιλεῖς τῆς κοινωνίας, τῆς ὑπὸ τὸ ψευδὲς πρόσχημα τῆς ἠθικῆς, δολοφονοῦσης ἀκριβῶς ὅ,τι ὑπάρχει εὐγενὲς καὶ ἠθικὸν ἐν τῇ ἀγνόητῃ τῆς καρδίας τῆς γυναικός, καὶ κηλιδούσης αὐτὴν τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας.

*Σῶπα, σῶπα! θυμήσου πῶς ἔχεις
Θυγατέρα, γυναῖκα, ἀδελφή.*

Οἱ δύο αὐτοὶ στίχοι τοῦ ποιητοῦ ἀποτελοῦν τὴν φιλοσοφικώτερον ἰδέαν τῆς ἠθικῆς ἀλληλεγγύης τῶν κοινωνιῶν, εἶναι ὠραία παρὰφρασὶς τοῦ ἀρχαίου λογιῶν *ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσης*, θίγουσα ὅμως ἀμεσώτερον τὴν καρδίαν καὶ κεντριζούσα τὴν κωφεύουσαν συνήθως εἰς τὰς ἀφηρημένας θεωρίας ἀνθρωπίνην συνείδησιν.

Ὅπως ἐδῶ ἡ εὐγένεια καὶ ὁ ἰπποτισμὸς τῆς μεγάλης καρδίας; του ἐξεγείρεται ὑπὲρ τῆς ἀδικουμένης γυναικός, τῆς ὁποίας τὴν ἀθωότητα διακηρύττει, οὕτω τὴν γυναῖκα εἰς δύο μόνους στίχους τοῦ Ὑμνου του ἀνακηρύττει πατριώτιδα μεγάλην, μέλλουσαν μὲ τὸ γάλα της νὰ μεταδώσῃ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν πρὸς πατρίδα ἀγάπην πρὸς τὰ τέκνα της:

*Ἐν τὴν οἰκίᾳ χεροπισσόμεναις
Ἐν τὴν οἰκίᾳ βλέπω καὶ ἐγὼ
Κρενδάκειλαις παρθέναις
Ὅπου κάνουνε χορῶ.*

*Ἐν τὸν χορὸν γλυκογυρίζου
Ὀραία μάτια ἐρωτικά,
Καὶ εἰς τὴν αὔρα κυματίζου
Μαῦρα, ὀλόχρουσα μαλλιά.*

*Ἡ ψυχὴ μου ἀγαλλιάζει,
Πῶς ὁ κόρφορ καθεμιάς
Γλυκιδύλαστο ἐτοιμάζει
Γάλα ἀνδρείας καὶ ἐλευθερίας.*

Εἶναι οἱ τελευταῖοι οὗτοι στίχοι τὸ ὠραιότερον δίπλωμα τιμῆς διὰ τὰς Ἑλληνίδας τῆς ἐποχῆς του, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ εἰκονίζου ὅλον τὸν πατριωτισμὸν τῶν γυναικῶν τοῦ χοροῦ τοῦ Ζακλόγκου, ἀναδεικνύουν ἐν ταυτῶ τὴν δύναμιν τοῦ πατριωτισμοῦ τῆς γυναικείας ἐν γένει φύσεως, ἀδιάφορον, ἐὰν πρόκειται περὶ γυναικῶν ἠτικημένων νὰ ὀπλοφοροῦν, ὡς οἱ ἄνδρες, ἢ περὶ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ὡς μόνον ἔπλα των ἔχουν τὴν κρινύλευκον ἀγνόητᾶ των, τὰ ὠραία των καὶ ἐρωτικὰ μάτια καὶ τὰ μαῦρα ἢ τὰ ὀλόχρουσα μαλλιά των.

Η ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Τὴν ἐπὶ τῆς συγχρόνου ποιήσεως καὶ φιλολογικῆς κινήσεως ἐπίδρασιν τοῦ Σολωμοῦ, χαρακτηρίζει ἡ κάτωθι περικοπή τῆς ὠραίας περὶ τοῦ ποιητοῦ κριτικῆς μελέτης τοῦ κ. Κωστή Παλαμᾶ.

Διὰ τὴν μεγάλην ὀλομέλειαν τῆς πατρίδος ὁ Σολωμός εἶναι ὁ ψάλτης τοῦ Ὑμνου πρὸς τὴν Ἑλευθερίαν· διὰ πᾶσαν καρδίαν ὁ Σολωμός εἶναι ὁ τραγουδιτῆς τῆς «Φαρμακωμένης». Οἱ δύο τίτλοι θὰ ἔρθαν διὰ τὴν δόξαν του. Ἄλλ' εἶναι κατὰ περισσώτερον. Εἶναι διὰ τὴν ποιητικὴν συνείδησιν τῆς νέας Ἑλλάδος ὅ,τι ὁ Ἀγγλος Σέλλεϋ διὰ τοὺς θαυμαστάς αὐτοῦ εἶναι ὁ «ποιητὴς τῶν ποιητῶν». Εἶναι ὁ ἠγέτης Σχολῆς, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ ἐξελισσεται κατὰ ποικίλας φάσεις. Ἐκαστοὶ τῶν ἀποτελούντων τὴν Σχολὴν ταύτην ἐχάραξαν ἢ ζητεῖ νὰ χαράξῃ ἰδικὸν του δρόμον· γνωρίζεται ἀπὸ ξεχωριστὴν σφραγίδα· ἀλλὰ πάντες οὗτοι κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἔπταν αἰσθάνονται καὶ θεραπεύουν τὴν ποίησιν, ὅπως τὴν ἠσθάνθη καὶ τὴν ἐθεράπευεν ὁ Σολωμός, εἰς τὰ γενικώτατα αὐτῆς καὶ τὰ εὐρύτατα. Καὶ ἡ Σχολὴ αὕτη εἶναι κατὰ περισσώτερον Σχολῆς· εἶναι αὕτη ἡ νεώτερα ἑλληνικὴ ποιησις ὑπὸ τὴν ἀγνοτέρων καὶ τὴν φωτεινότεραν της ὄψιν.

Ἐν χορῶ οἱ νέοι ποιηταὶ τῆς Ἐπτανήσου θρηνοῦν τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου εἰς ὧδᾶς καὶ εἰς λόγους· ὁ Βαλαωρίτης, ὁ Πολυλάς, ὁ Τυπάλδος, ὁ Μαρκοῦς. Καὶ εἶναι μὲ τὸν Τερτσέτην, μὴδὲ τοῦ Ἀκσακάρτου ἐξαιρουμένου, οἱ κληρονόμοι τοῦ ἔργου καὶ διάδοχοι τοῦ διδασκάλου ἀποτελοῦσι μετ' αὐτοῦ τὴν ἐπτάκωτον πλειάδα τῆς ἐπτανήσιακῆς ἢ ἀκριβέστερον τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως.

Ὁ Λευκάδιος ραψωδὸς τοῦ ἀρματωλισμοῦ, καὶ μὲν ἀμεσώτερον δέχεται τὴν ἐμπνευσιν ἀπὸ τὸ δημοτικὸν τραγούδι· ὁ στίχος του καὶ κατὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ κατὰ τὴν μορφήν διαφέρει ἀπὸ τὸν στίχον τοῦ Σολωμοῦ· μετ' ὅλας τὰς ρομαντικοβυρτανικὰς τάσεις του εἶναι πραγματιστῆς καὶ φυσικορρατικὸς, παραβληθόμενος πρὸς τὸν ὑπερόψιον ἰδανισμόν τοῦ Ζακυνθίου· οἱ ἥρωες τοῦ ποιητοῦ τοῦ Διάκου καὶ τοῦ Φωτεινοῦ ξεγελίζου ἀπὸ σάρκας (καῖποτε κατανοοῦν δυσάλητοι ἀπὸ τὸ

πύχως). Ἄλλ' ἀπέναντι τῶν αἰθεροπλάστων καὶ σχεδὸν ἀύλων ὄντων τῶν «Ἐλευθέρων Πολιορκημένων» καὶ τοῦ «Κρητικῆς» καὶ τοῦ «Λάμπρου» φαίνονται ὡς μορφαὶ πινακῶν τοῦ Ροῦβενς πρὸ τῶν εἰκόνων προοραφικητικῆς τινος ἀγιογράφου. Μολαταῦτα καὶ ὁ Βαλαωρίτης ἀπὸ τοῦ Σολωμοῦ τὸ γάλα ἐβύλαξεν. Ἀπὸ τὴν λαμπάδα τοῦ πνεύματος ἐκείνου φωτίζεται ὁ Ἰάκωβος Πολυλάς εἰς τὴν Κέρκυραν· συνθέτει βιβλίον περὶ μελέτας περὶ τέχνης καὶ περὶ γλώτσης· ἀνυψώνει εἰς περιωπὴν πρωτοτύπου δημιουργικῆς ἐργασίας τὴν μετάφρασιν τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Σκίτζτηρ· ἀλλ' ὅσον εὐτόλμως καὶ ἂν ἐπεκτείνει τὰ ὅρια τοῦ κύκλου τοῦ χαραγμένου ἀπὸ τὸν διδάσκαλον, ὅσον καὶ ἂν ἀρνήται νὰ παραμείνῃ πιπτιῶς καὶ στενωδὸς προσκολλημένος εἰς τὸ σύστημα ἐκείνου, τοῦ Σολωμοῦ μαθητῆς εἶναι. Ὁ Ἰούλιος Τυπάλδος ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον μὲ τὸ «Πλάσμα τῆς Φωνῆς» καὶ μὲ τὸν «Θάνατον τῆς Χάμικως», μὲ τὸν «Τραγουδιστὴν» καὶ μὲ τὴν ἰδεώδους ὠριότητος «Ἐπιθυμίαν» ἔγεινε πατὴρ ποιήσεως βγαλμένης ἀπὸ τὰ ἄδυτα τῆς σολωμολατρίας. Ὁ Κερκυραῖος Μαρκων, εὐγενέστατος ποιητῆς, ἐξετέλεσε τὸν «Ὀρκον» καὶ ἐκελεύθησε τὸ «Παράπονον τῆς πεθαμένης», καὶ ἀριστουργήματα, ἀπυχοῦντα καὶ συμπληροῦντα τὰ ὑψηλὰ ὅσον καὶ ἀτελεῖ περιωπὴν ἔργα τοῦ Σολωμοῦ.

Ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς εἰς τὰς Ἀθήνας μῆσα, πρωτεύουσαν τοῦ βασιλείου καὶ τῆς λεγομένης καθαρῶς, νὰ στιχοῦργη καὶ νὰ ρητορεύῃ εἰς ἀπλοελληνικὴν γλῶσσαν καὶ χριστιανικῶς καὶ δημοτικῶς· ἐκφράζει τὴν εἰδωλοατρικὴν ἀρχαιότητα ὁ ποιητὴς τῶν «Γάμων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου» καὶ τῆς «Κορίνης καὶ τοῦ Πινδάρου». Τὸν ὠδεγεῖ εἰς ὄλα τοῦ διδασκάλου τὸ παράδειγμα. Καὶ ὁ σατυρικός τῆς Κεφαλληνίας δὲν εἶναι τόσο ἰσοπύροπος τὴν πολυτροπὸν τέχνην τοῦ Σολωμοῦ, ἡ ὁποία δὲν ἀπαρέσσεται οὐδὲ εἰς τὸ μικρόλογον σκῆμμα τοῦ Μώμου ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ἐνοπίας ἀνελεύθωνος Μούσης τοῦ Κουτούζη. Καὶ αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς τῶν «Βυζαντινῶν Μελετῶν» καὶ τῶν «Κρητικῶν Γάμων», μεθ' ὄλων τὸ ἐξάρμα τῆς ιστορικοποικίτης πεζογραφίας του, ὅταν συγκαταβίη νὰ δρέψῃ τὰ ἀνθη τοῦ ἔσματος, δὲν λησμονεῖ ὅτι πρὶν γείνη δικαστῆς τοῦ Σολωμοῦ ἐκ τῶν ἀυστηροτάτων, ὑπέβρε θυμωστῆς αὐτοῦ. Ἀκόμη καὶ ὁ Ζακλωδίστας, πρὶν ἐπιδράσῃ ἐπ' αὐτοῦ οἱ ποιητικοὶ διαγωνισμοί, ἡ δημοσιογραφικὴ καθαρολογία καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς, μὲς ἐνθυμίζει μὲ τὸ «Σπαθὶ καὶ τὴν Κορῶνα» τὸ βῆθος τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸν «μεγάλον υἱὸν τῆς Ζακύνθου», ὡς ἀποκαλεῖ τὸν Σολωμόν.

Ἡ Σολωμολατρία βαθμηδὸν καὶ λεληθότως ἐκτείνει τὸ κράτος τῆς καὶ ἔξω τῆς Ἑπτανήσου. Τὸ 1872 καθίσταται αἰσθητὴ εἰς τὰς Ἀθήνας μεγάλη τις τροπὴ. Τὸ Πανεπιστήμιον, ἀφοῦ ἐπὶ εἴκοσιν ὄλα ἔτη κατεγίνετο διὰ τῶν ποιητικῶν διαγωνισμάτων του νὰ καλλιεργῆ καὶ νὰ βραβεύῃ τὴν καθαρῶσαν στιχογραφίαν, ἐξορίζον ἀπὸ τῆς πολιτείας του, δυνάμει ρητοῦ ὅρου, πᾶσαν ἐκδήλωσιν τῆς Τέχνης ἐπὶ τὸ Σολωμικώτερον, δίδει τὸ σύνθημα, χωρὶς ἴσως νὰ τὸ ἐνοῦσιν καλὰ καλὰ, εἰς ἐπαναστάσιν, τῆς ὁποίας ἀνυπολόγιστα τὰ ἀποτελέσματα. Προσκαλεῖ διὰ νὰ προσφωνήσῃ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Πατριάρχου ὄχι ποιητὴν τινὰ ἐκ τῶν ἀφνηφόρων ἢ τῶν ἄλλων βουλευτῶν αὐτοῦ ἐταίρων, ἀλλὰ τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ

ἀκράτου περὶ τὴν γλῶσσαν χυδαῖοροῦ. Ἀπὸ τότε χρονολογεῖται νὸς σταθμὸς διὰ τὴν ποιητικὴν συνείδησιν τοῦ ἔθνους. Τὸ 1878 ὑπὸ τὴν δύναμιν τῆς κριτικῆς τοῦ Ρεῖδου, ὅστις ἤσκει τότε μέγα κύρος, αἱ παλαιαὶ εἰκόνες, αἱ προσκυνούμεναι εἰς τὰς Ἀθήνας, καταβιβάζονται ἀπὸ τὸ τέμπλον. Ὁ πνέων μεταρρυθμιστικὸς ἄνεμος μὲς στρέφει πρὸς τὴν ἰδεώδους τῆς ἑπτανησιακῆς ποιήσεως· οἱ σουτσίζοντες ποιηταὶ παλαιώνονται καὶ παρερχονται.

Ἐν τῷ Σολωμοῦ εἶναι ὁ πατὴρ ὄχι τῶν ἔργων αὐτοῦ μόνον ἀλλὰ ποταμοῦ ποιήσεως· τὸ ρεῦμα αὐτοῦ, εἴτε ὑπογείως, εἴτε ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ κατὰ ποικίλους ἐλιγμούς εἰς παραποτάμια καὶ εἰς ρυάκια. Πάντες οἱ ποιηταὶ, τοὺς ὁποίους ἐξ ἀνάγκης εἰς τὰς στήλας ταύτας περικύκλω; καὶ συνοπτικῶς ἐμνημόνευσα, ἡ ἐν τῷ συνόλῳ μόνον ὑπέδειξα, ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἀνόμοιοι πρὸς ἀλλήλους καὶ κατὰ τὴν φύσιν καὶ κατὰ τὴν φήμην, συγγενεύουσιν εἰς γνωρίσματα κοινά· καὶ ταῦτα κατὰ πρῶτον ἢ λαμπρῶς ἀνεπτυχῆν ἢ εἰς σπέρματα μόνον ἔρριξεν ἡ ποιητικὴ τοῦ Σολωμοῦ. Περὶ αὐτοῦ ἀρμόζει νὰ ἐπαναλάβουν οἱ ποιηταὶ οὗτοι ὅτι εἶπεν ἕξοχος Γάλλος συγγραφεὺς περὶ τοῦ Σατωβριάν: «Ἵπληρξεν ἡ ζωὴσ πηγή τῆς νεωτέρας ποιήσεως. Πᾶν ὄτι αἰσθανόμεθα, καθ' ὅν τρόπον σήμερον τὸ αἰσθανόμεθα, ἔλαβεν ἀρχικῶς μορφήν καὶ χροῶμα εἰς τὴν ψυχὴν σου».

Τὰ αἰσθητάτα ταῦτα δύναται ν' ἀναχθῶσιν εἰς τὰ ἐξῆς γενικώτατα: Εἰς τὸ αἶσθημα τῆς ποιητικῆς γλώτσης· βῆσις αὐτῆς ἡ πανελληνιος δημοτικὴ ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην τῆς λέξεως σημασίαν, ὡς ὄργανον διὰ τὴν ἔκφρασιν ὄλων τῶν αἰσθημάτων καὶ ὄλων τῶν ἰδεῶν. Εἰς τὸ αἶσθημα τοῦ ρυθμοῦ· δὲν ἐγκείται οὗτος εἰς ἀκίνητον καὶ μηχανικὸν μέτρον, ἀλλ' εἰς στίχον ἀκίνητον, ἐκφραστικόν, ἐνιαῖον ἐν τῇ ποικιλίᾳ καὶ ποικίλῳ ἐν τῇ ἐνότητι αὐτοῦ διὰ τῶν διαφορῶν αὐτομάτων ἢ σοφῶν συνδυασμῶν τῶν φράσεων, τῶν τομῶν, τῶν τοιςμῶν. Εἰς τὸ αἶσθημα τῆς ποιητικῆς τέχνης· κατέχει αὐτὴ ὕψος ὄλων ἰδιαίτερον, ἐλάχιστα ἢ μηδὲν σχετιζόμενον πρὸς τὴν ρητορικὴν καὶ τὴν ἀρθογραφίαν, καὶ γενικώτερον, πρὸς τὴν πεζογραφικὴν λογοτεχνίαν. Τέλος εἰς τὸ αἶσθημα αὐτῆς τῆς οὔσιας τῆς ποιήσεως, ἡ ὁποία καθολικεύει καὶ προσδίδει χροιά τινὰ αἰωνιότητος εἰς πᾶν ὄτι ἐγγίξη, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς μελλῶν ἀτομικὰς συγκινήσεις.

Κωνστῆς Παλαμᾶς

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ

Ἐπειδὴ τινες ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας ἐνδεχόμενον εἶναι νὰ νομίζουσιν, ὅτι ὁ ἔθνος μας ὕμνος, ἤτοι ὁ ὕμνος τοῦ Σολωμοῦ εἰς τὴν Ἐλευθερίαν ἀποτελεῖται μόνον παρὰ τῶν γνωστῶν τριῶν τεσσάρων πρώτων στίχων, διὰ τοῦτο ἀρχίζομεν τὴν δημοσίευσίν του ἀπὸ σήμερον εἰς συνεχῆ σειράν φύλλων.

Νομίζομεν ὅτι κατόπιν τῶν τελευταίων μας ἀτυχημάτων ὄλα αἱ μητέρες ὀρεῖται ὄχι μόνον νὰ τὸν ἀποστήθισον, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἐξηγήσιν γραμμὴν πρὸς γραμμὴν εἰς τὰ τέκνα των, ἵνα ἀποστηθίσουν καὶ αὐτὰ ὡς τὸ Σῦμβολον τῆς Πίστεως καὶ τὸ Σῦμβολον τοῦτο τῆς Πατρίδος.

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψιν
Τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερήν,
Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψιν,
Ἐν τῇ μὲ βία μετράει τὴν γῆν.

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένην
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
Καὶ ὅταν πρῶτα ἀνδρειωμένην,
Χαίρει, ὦ χεῖρες, Ἐλευθερίᾳ!

Ἐκεῖ μῆσα ἑκατοικοῦσαι,
Πικραμμένη, ἔντροπαλή,
Κ' ἕνα στόμα ἀκαρτεροῦσαι,
Ἐλα πάλι, νὰ σοῦ 'πῆ.

Ἄλλος σοῦ ἔκλαψε εἰς τὰ στήθια,
Ἄλλ' ἀνάσασιν κάμιμί·
Ἄλλος σοῦ ἔταξε βοήθεια,
Καὶ σὲ 'γέλασε φρικτά.

Ἄργεῖς νᾶλθη ἐκείνη ἡ μέρα,
Καὶ ἦταν ὄλα σιωπηλά,
Γιατὶ τὰ 'σκίαζε ἡ φοβέρα,
Καὶ τὰ 'πλάκωνε ἡ σκλαβιά.

Ἄλλοι, ὦμί! 'ς τὴν συμφορὰ σου
Ὅπου ἔχαίροντο πολὺ,
Σύρει νάδρης τὰ παιδιὰ σου,
Σύρει, ἔλεγαν οἱ σκληροὶ.

Δυστυχῆς! Παρηγορία
Μὴν σοῦ ἔμενε νὰ λὲς
Παρασμένα μεγαλεῖα,
Καὶ διηγώντας τὰ νὰ κλαίς.

Φεύγει ὀπίσω τὸ ποδάρι,
Καὶ ὀλογλήγορο πατεῖ
Ἢ τὴν πέτρα, ἢ τὸ χορτάρι,
Ἢ τὴν δόξα σοῦ ἔνθυμει.

Καὶ ἀκαρτέροι, καὶ ἀκαρτέροι
Φιλελεύθερον λαλιά,
Ἐν ἐκτύπησε τ' ἄλλο χεῖρι
Ἄπὸ τὴν ἀπελπισία.

Ταπεινώτατη σοῦ γέρνει
Ἢ τριθάλια κεφαλή,
Σὰν πτωχοῦ 'ποῦ θυροδέρνει,
Κ' εἶναι βῆρος του ἡ ζωή.

Κ' ἔλαες πότε, ἂ! πότε βγίνω
Τὸ κεφάλι ἀπὸ τῆς ἔρμαις;
Καὶ ἀποκρίνοντο ἀπὸ 'πάνω
Κλάψαις, ἄλυσαις, φωναῖς.

Ναί! ἀλλὰ τώρα ἀντιπαλεύει
Κάθε τέκνον σου μὲ ὀρμή,
Ἢ τὸν ἀκατάπαυστα γυρεύει
Ἢ τὴν νίκη, ἢ τὴν θανά.

Τότε ἐσήκωνε τὸ βλέμμα
Μὲς τὰ κλάματα θολό,
Καὶ εἰς τὸ ροῦχο σου ἔσταζ' αἶμα,
Πλήθος αἶμα Ἑλληνικό.

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένην
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
Καὶ ὅταν πρῶτα ἀνδρειωμένην,
Χαίρει, ὦ χεῖρες, Ἐλευθερίᾳ!

Μὲ τὰ ροῦχα αἵματωμένα,
Ἐέρω ὅτι ἔθγαινες κρυφά,
Νὰ γυρεύης εἰς τὰ ξένα
Ἄλλα χέρια δυνατά.

Μόλις εἶδες ἀν ὀρμήν σου
Ὅ οὐρανός, 'ποῦ γιά τῶν 'έχθρῶν
Εἰς τὴν γῆν τὴν μητρικὴν σου
Ἐτρεψ' ἄνθη καὶ καρπούς.

Μοναχὴ τὸν δρόμον ἐπήρες.
Ἐξανάλλες μοναχὴ
Δὲν εἶν' εὐκολαὶ ἢ θύραις,
Ἐὰν ἡ χρεῖα ταῖς κουργαλῆ.

Ἐγαλήνευσε· καὶ ἐχύθη
Καταχθόνα μία βοή,
Καὶ τοῦ Ῥήγα σου ἀπεκρίθη
Πολεμόκραχη ἡ φωνή.

Η ΦΑΡΜΑΚΩΜΕΝΗ

Τὰ τραγοῦδία μου τὰ 'λεγες ὄλα,
Τοῦτο μόνον δὲ θέλει τὸ 'πῆς,
Τοῦτο μόνον δὲ θέλει τ' ἀκούσης·
Ἄχ! τὴν πλάκα τοῦ τάφου κρατεῖς.

Ὁ παθὴρ! ἂν ἠμπόρειαν ἢ κλάψαις
Πεθαμένου νὰ δώσουν ζωή,
Τόσαις ἔλαμα κλάψαις γιά σένα,
Ἢ τὸν θεὸν 'έχεις τὴν πρώτην πειρή.

Συφορὰ! Σὲ θυμοῦμ' ἐκαθόσιν
Ἢ τὸ πλευρὸν μου μὲ πρόσωπο ἀχνό·
«Τι 'έχεις;» σοῦπα, καὶ σὲ μ' ἀποκρίθης·
«Θὰ πεθάνω, φαρμάκι θὰ πιῶ».

Μὲ σκληρότατο χεῖρι τὸ 'πῆρες,
Ἐρατὰ κόρη, κί' αὐτὸ τὸ κορμί,
Ὅπου τοῦ ἔπρεπε γόρεμα γάμου,
Πικρὸ σάβανο τώρα φορεῖ.

Τὸ κορμί σου ἐκεῖ μῆσα 'ς τὸν τάφο
Τὸ στομάζει σεμνὴ παρθενιά·
Τοῦ κακοῦ σ' ἀδικοῦσεν ὁ κόσμος,
Καὶ σοῦ 'γώναξε λόγια κακά.

Τέτοια λόγια ἂν ἠμπόρεις ν' ἀκούσης,
Ἢ τὸ στόμα σου τί 'θέλει 'βγῆ;
«Τὸ φαρμάκι, 'ποῦ ἐπῆρα, καὶ οἱ πόνοι,
Ἢ δὲν ἐστάθην τόσο σκληροί».

Κόσμε φεύγη! ταῖς κόραις ταῖς μαύραις
Κατατρέχεις ὄσο εἶν' ἔωταναῖς,
Σκληρὲ κόσμε! καὶ δὲν τοὺς λυπᾶσαι
Τὴν τιμὴν ὅταν εἶναι νεκραῖς.

Σώπα, σώπα! θυμίσου πῶς ἔχεις
Θυγατέρα, γυναῖκα, ἀδελφῆ·
Σώπα! ἡ μαύρη κοιμάται 'ς τὸ μνήμα,
Καὶ κοιμάται παρθένα σεμνὴ.

Θὰ ξεπνήσῃ τὴν ὕστερη μέρα,
Εἰς τὸν κόσμον ὀμπρὸς νὰ κριθῆ,
Καὶ, 'ς τὸν Πλάστη κινῶντας μὲ εἶβα
Τὰ λευκά της τὰ χέρια, θὰ 'πῆ.

«Κύττα μῆσα 'ς τὰ σπλάχνα μου, Πλάστη!
»Τὰ φαρμάκωσα, ἀλήθεια, ἢ πικρή,
»Καὶ μοῦ 'βγῆκε ἄχ τὸ τοῦ μου, Πατέρα,
»Ποῦ πλασμένα μοῦ τὰ 'χεις Ἐσού».

»Ὅμως κύττα 'ς τὰ σπλάχνα μου μῆσα,
»Ποῦ τὸ κρίμα τους κλαῖνε, καὶ 'πὲς,
»Ἢ τὸν κόσμον, 'ποῦ 'γώναξε τόσα,
»Ἐδῶ μέσ' ἂν ἦν ἄλλοις πληγαῖς».

Τέτοια, ὀμπρὸς εἰς τὸν Πλάστη κινῶντας
Τὰ λευκά της τὰ χέρια, θὰ 'πῆ.
Σώπα, κόσμε! κοιμάται 'ς τὸ μνήμα,
Καὶ κοιμάται παρθένα σεμνὴ.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Ὁ πόλεμος ὑπέρξεν ἀναντιρρῶτως σχολεῖον, εἰς τὸ ὅποσον πολλὰ ἐδιδάχθημεν μαθήματα. Μεταξὺ ἄλλων τὸ μέγιστον μάθημα, ὅτι μόνον ἡμεῖς ὑπέρ ἡμῶν, ὑπέρ τῆς προόδου μας, ὑπέρ τῆς ἀναπτύξεως καὶ εὐημερίας μας ὀφείλομεν νὰ ἐργασθῶμεν. Παρὰ τῶν ἄλλων οὐδὲν ἔχομεν νὰ περιμένωμεν.

Καὶ διὰ νὰ προχθῶμεν καὶ εὐημερήσωμεν, ἔχομεν ἀνάγκην ἔθνικον πλοῦτος, τὸν ὅποσον ὄλα μαζί ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὀφείλομεν νὰ ἀποκτήσωμεν διὰ τῆς ἐργασίας μας. Ἡ βιομηχανία μας, ἡ γεωργία μας, ἡ κτηνοτροφία μας εὐρίσκονται εἰς νηπιώδη κατάστασιν. Ἄς συντελέσωμεν ὄλα καὶ ὄλα εἰς ἀνάπτυξιν, τελειοποίησιν καὶ προαγωγήν αὐτῶν.

Αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην δεκαετίαν ἤρχισαν νὰ ἐννοῦν τί δύναται ὑπέρ τῆς βιομηχανίας μας καὶ

νά ἐργάζονται ἀλματικῶς ὑπὲρ τῆς διὰ δόσεως αὐτῆς. Αἱ Ἀθήναι, αἱ Καλάμαι, ἡ Τρίπολις, τὸ Μεσολόγγιον, τὸ Ἄργρινιον, ἡ Τήνος ἐδειξαν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἤδη περιρραφῆ σημαία ζωῆς καὶ ἐργάζονται εἰς βαθμὸν προκαλοῦντα τὴν κατάπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν.

Τὰ γυναικεῖα βραχύνοντα ὑψίσματα τοῦ Μεσολογγίου ἡλάττωσαν ἤδη κατὰ τὰ τρία τέταρτα τὴν ἐξωθεν καὶ ἐξ Ἀγγλίας ἰδίᾳ εἰσαγωγῆν τοιούτων, ὁλόκληρος δὲ ἡ πόλις τοῦ Μεσολογγίου περιλείπει μικρὰ μὲν, ἀλλὰ πολυπληθεῖ ἐργαστῆσιν, εἰς τὰ ὅποια ἀντὶ ἀτμοῦ καὶ μηχανῶν, γυναικεῖα χεῖρες καὶ ἀργαλεῖοι ἐργάζονται νύκτα καὶ ἡμέραν.

Ἡδὴ αἱ κυρίαί τοῦ Μεσολογγίου, ὅτι δηλαδὴ ἐκλεκτὸν περικλείη ἡ γόνιμος εἰς ἐπισήμους προσωπικότητας καὶ ἐπισημότερον ἱστορικὸν παρελθὼν πόλις, κατήρτισαν τὸν σύλλογον τῶν ὑπὲρ τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας, μὲ πρόεδρον κυρίαν, ἥτις συνενεῖ πρὸς χάριτας καὶ ἀρετὰς προσωπικὰς καὶ νοημοσύνην ἔκτακτον καὶ εὐγένειαν ψυχῆς ὑπερέχου καὶ μὲρψων τελείαν καὶ πατριωτισμὸν ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὸ μέγα οἰκογενειακὸν ὄνομα, τὸ ὅποσον φέρει.

Ἡ κ. Πηνελόπη Δροσίνη, τὸ γένος Δεληγεώργη, ἦτο ἐνδειξιμένη, ἵνα πρωτοστατήσῃ εἰς τὴν συστηματικώτερην ἐνέργειαν καὶ δράσιν τῶν γυναικῶν τοῦ Μεσολογγίου, ἀνέλκυε δὲ ἡδὴ μὲ χεῖρας στιβαρὰς τὸ ὄρατον τῆς προόδου τοῦ τόπου τῆς ἐργον, τὸ ὅποσον ἀναντιρρήτως θὰ εὐοδοθῇ καὶ θὰ προκοψῇ. Αἱ κυρίαί τοῦ Μεσολογγίου, αἱ ἀποτελοῦσσι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ νεοσυστάτου τούτου γυναικειοῦ σωματείου, ἀπέδειξαν ἐν ταῖς ἀρχαιρείαις τῶν ὑπερτάτην εὐθυκρίσιαν, διότι πλὴν τῆς ἐπιτυχοῦς ἐκλογῆς τῆς προέδρου καὶ ἡ ἀντιπρόεδρος αὐτῶν κ. Εἰρήνη Παπαδοπούλου φέρει ὅλα τὰ πολύτιμα στοιχεῖα καὶ ἐφόδια μορφώσεως πνευματικῆς ἀνωτέρας τελείας καὶ πατριωτισμοῦ ὑπερτάτου καὶ αἰσθημάτων εὐγενῶν καὶ αὐτενεργείας καὶ διαθέσεως πρὸ δράσιν ἀσυνήθους.

Ἡμεῖς αἱ ἀπὸ δωδεκαετίας ἤδη ἐπισχοῦσαι καὶ παρτρύνουσαι τὰς ἀπανταχοῦ Ἑλληνίδας εἰς δράσιν καὶ ἀριθμοῦσαι εἰς τὰς πρωτεργατίδας τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ σωματείου ἀρίστας φίλας καὶ τακτικὰς συνεργατίδας καὶ ἀναγνωστρίας, χαίρετιζομεν μετ' ἐνθουσιώδους χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας τὴν ὑπὸ τὸσον χρυσορρόδιον καὶ εὐοίανον ποιητικὸν τίτλον σύστασιν τοῦ σωματείου τῶν.

Εὐχόμεθα δέ, ὅπως ἐγκαινιάσῃ ἀληθῆ τοῦτο περίοδον νέας προόδου τοῦ γυναικειοῦ φύλου τῆς πόλεως, ἥ; αἱ ἠρωϊκαὶ καὶ μεγαθύμοι γυναῖκες ἤξευραν νὰ ἀγωνίζονται ἠρωϊκῶς καὶ νὰ ἀποθνήσκουν ἄροτρα καὶ ἔνδοξα ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς ἑλληρικῆς πατρίδος.

ΑΙ ΡΥΤΙΔΕΣ ΤΑΦΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Αἱ ρυτίδες εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν παρρηκίαν καὶ τὴν ἐξάτλησιν. Γυναῖκες μὲ λευκὴν κόμην δύανται νὰ εἶναι νέαι, ἀνθηραί, ἀξιαγάπητοι γυναῖκες ὅμως μὲ ρυτιδωμένον πρόσωπον, ὅσον εὐμορφοὶ καὶ ἂν εἶναι, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν νέαι.

Καὶ ρυτιδώνεται τις τὸσον ἐνωρίτερον, ὅσον περισσότερον αἰσθάνεται καὶ τὰς θλίψεις καὶ τὰς χαρὰς τῆς ζωῆς, ὅσον

περισσότερον ὑπόκειται εἰς μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ πάθη. Ἡ μυϊκὴ εὐκίνησις τοῦ προσώπου, τὰ μειδιάματα τὰ συνεχῆ καὶ οἱ μορρασμοὶ ἀφίνου ἐπὶ τοῦ δερματος γραμμῆς, αἱ ὅποια πολὺ γρήγορα μεταβάλλονται εἰς αὐλάκας. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἥλιος μὲ τὰς πολὺ θερμὰς ἀκτῖνας του ρυτιδώνει τὸ πρόσωπον, ὡς καὶ τὸ ψῦχος καὶ ἡ ἰσχύνη. Ἡ ἰσχύνη ἰδίᾳ διὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια ἦσαν ἄλλοτε γεμάτα, δὲν σχηματίζει μόνον ρυτίδας, ἀλλ' ἀληθεῖς πτυχὰς. Ἐξήλειψα καθ' ὅλοκληριαν τὰς ρυτίδας ἀπὸ τὸ πρόσωπον γυναικὸς τεσσαρακονταετοῦς διὰ μόνης τῆς ἀνακτιθείσης, μὲ ὑγιεινὴν δίαιταν, προτέρως εὐσαρκίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἑλαιοῦσιν οὐσίαις καὶ τὰ ψιμίθυια διὰ τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἐξορκισις τῶν ρυτιδῶν, αὗται ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τοῦ ρυτιδωμένου δερματος ὅσον καὶ ἐπὶ τοῦ φέροντος καταρραφῆ τῆς εὐλογίας ἔχρη. Θεωρεῖται ὡς καλὸν τονωτικὸν τοῦ δερματος κατὰ τῶν ρυτιδῶν σκευασίᾳ ἀπὸ χυμῶν κρομμύου λευκοῦ κρίνου, 20 δρ., μέλι λευκὸν 20 δρ. καὶ κερί λευκὸν ἀναλελυμένον 10 δρ. Μετὸ μίγμα αὐτὸ ἀλείφου τὸ ἐσπέρας πρὸ τοῦ ὕπνου τὸ πρόσωπον.

Ἐσχάτως εἰς τὰς νευρολογικὰς κλινικὰς τοῦ Charcot ἐπαρυσιασθῆ παρὰ δόξον φαινόμενον ρυτιδῶν, τὸ ὅποσον ἔλαβε τὸν τίτλον, γηρομορρισμοῦ. Κόρη μόλις εἰκοσάετις ἦτο εἰς τοιοῦτον τρόπον ρυτιδωμένη, ὥστε νὰ φαίνεται ὡς γραῖα ἐβδομήκοντα πέντε ἐτῶν. Διὰ τὰς προώρους ταύτας ρυτίδας μόνον ὁ ἠλεκτρισμὸς δύναται νὰ φανῇ ὠφέλιμος, ἀποδίδων εἰς τὸ δέσμα τὴν ζωτικότητα καὶ τὴν ἐλαστικότητά του.

Μαρία Μοῦν ἐπιστ.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Τὰ ἄνθη, ἡ χαρωπὴ αὐτῆς τῆς φύσεως εἰκὼν, τελοῦν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Περικαυθῆ τὴν ἑορτὴν τῶν εἰς τὸ Ζάππειον. Εἰς τὴν μονοτονίαν τὴν ἀνιστῶν τῶν τελευταίων μας ἄτυχῶν περιπετειῶν, εἰς τὸ τὸσον σκότος καὶ τὰς τὸσον μελλοκαλὸν σελίδας τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς, ἡ ἑορτὴ αὐτὴ τῶν ἁνθῶν εἶναι ἡ μόνη ψυχαγωγία, ἥτις μᾶς ἐπετρέπετο, ἡ μόνη φαῖδρᾶ εἰκὼν, ἡ ὅποια ἠδύνατο χωρὶς παρατονίαν νὰ ἀδελφωθῇ μὲ τὰς τὸσας εἰκόνας τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τοῦ πόνου μας. Μήπως τὰ ἄνθη δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μειδιοῦν τὸ ἁρμονικὸν τῶν μειδιήτων καὶ ἐπὶ τῶν τάφων ἀκόμη;

Ἡ βιοτεχνικὴ Ἑταιρεία εἶναι καὶ διὰ τοῦτο ἀξία θερμῶς συγχρητηρίων, ὡς εἶναι καὶ διὰ τὴν ἐν γένει ἀθυροῦσιν ἐπιτελούμενην εὐεργετικὴν δράσιν τῆς. Χάρης εἰς τὰ μέλη τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἐταιρίαν αὐτὴν ἡ βιοτεχνία καὶ ἡ βιομηχανία μας, ἡ ὅποια ἦτο ἄγνωστος καὶ εἰς ἡμᾶς ἀκόμη τοὺς Ἑλληνας, ἀνεδείχθη ἀξιολογώτατη, διὰ τῆς ἀναπτυσσομένης δὲ ἀμιλλῆς μεταξὺ τῶν βιομηχανῶν καὶ διὰ τῆς βιοτεχνικῆς σχολῆς βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐπιτελεῖται ἔργον κατ' ἐξοχὴν προοδευτικὸν καὶ ὠφέλιμον.

Ἡ ἔκθεσις τῶν ἁνθῶν εἶναι ὠραία κορωνίς, ἣν ἡ βιοτεχνικὴ ἐταιρεία ἐπιθέτει εἰς τὸ τὸσον αἰσίως βλάνον ἐθνικὸν ἔργον τῆς. Ἡ ἔκθεσις τῶν ἁνθῶν ἐκεῖ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ἐκθέσεως τῶν Τεχνῶν πιστοῖε ὅτι ἡ πρόοδος παρ' ἡμῶν βελτιοῖται ἀδελφωμένη δι' ὅλους τοὺς κλάδους, καὶ ὅτι εἴμεθα ἤδη ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένοι λαός, ὥστε τὰ ἄνθη νὰ ἀποτε-

λοῦν ἀναπόσπαστον ἀνάγκην τῆς ὑπάρξεώς μας, ὥστε νὰ ἐνθαρρύνωμεν καὶ ὑποστηρίζωμεν τὴν τελειοποίησιν καὶ τὴν πλουτισμὸν τῶν.

Δὲν περιγράφωμεν σήμερον τὸν πλειόνον καὶ τὸ κάλλος τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς, διότι θέλωμεν ὅλα αἱ ἀναγνωστρίαί μας νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν σήμερον, νὰ ἀντλήσῃ ἐκίστη ἐξ αὐτῶν ἰδίαις ἐντυπώσεις, νὰ ἀπολύτῃ τὴν δρισερότητα καὶ τὸ κάλλος καὶ τὰ χρώματα καὶ τὴν ἁρμονίαν τῶν γραμμῶν καὶ τὰ μεθυστικὰ ἀρώματα, καὶ τότε νὰ εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἰδικὰς μᾶς ἐντυπώσεις, τότε νὰ ψάλλωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν ἰδικὸν μας ὕμνον πρὸς τὰ ἄνθη, τὴν χαρὰν αὐτὴν καὶ τὸ στόλισμα καὶ τὴν θαυμάσιαν τῆς δημιουργίας.

Ἐν μόνον ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν καὶ τοῦτο πάλιν εἰς τιμὴν τῆς Βιοτεχνικῆς Ἑταιρείας. Ὅτι ἠθέλησε νὰ συνδέσῃ τὴν ὠραίαν τῆς αὐτὴν ἑορτὴν μὲ πρᾶξιν εὐγενῆ καὶ φιλοπρωπικήν, ἐπιτρέψασα εἰς τὴν Ἐνωσιν τῶν Ἑλληνίδων νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐκεῖ κυλικεῖον πρὸς ὄφελος τῶν φιλοπρωπικῶν ἱδρυμάτων τῆς.

Καὶ οὕτω οἱ ἐπισκεπτόμενοι σήμερον τὴν Ἐκθεσιν μὲ μίαν δραχμὴν θὰ θαυμάσουν τόσα ὠραῖα ἄνθη καὶ θὰ λάβουν ἀπὸ τῶν τρυφερῶν χειρῶν ὠραίων δεσποινίδων, ζωντανῶν πλέον ἐδῶ ἁνθῶν, ἑν ἀναψυκτικόν, ἢ ἐν γλυκίσμα, τὸ ὅποσον θὰ γλυκαίνει ἀκόμη περισσότερο ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ καλὸν καὶ ἡ φιλοπρωπία.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΑΓΟΡΑ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Μεγάλαι βεβαίως ἦσαν καὶ εἶναι αἱ ἀνάγκαι τῶν προσφύγων καὶ ἀνάλογοι πρὸς αὐτὰς ὑπῆρξαν αἱ ἐνέργειαι ὄλων ἡμῶν ὑπὲρ τῆς πρὸς αὐτὰς παροχῆς πάσης δυνατῆς συνδρομῆς καὶ περιθάλψεως.

3 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 3

Η ΑΜΑΞΙΑ

— Πού ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς ὀδηγήσουν;

— Ὅδὸς Uzès ἄρ 2. Εἰς τὴν αὐλήν.

Ἄλλὰ ἀντὶ ἀγοραίας ἀμάξης εἶδε νὰ πλησιάσῃ πλούσιον ὄχημα μὲ οἰκόσημα καὶ μὲ δύο θαυμαστούς ἵππους. Τοῦτο τὴν ἔκαμε νὰ διασταῇ. Ἄλλὰ συνειθισμένη νὰ ἀποφασίζῃ, ἔκρυσσε τὸν διαταγμὸν τῆς καὶ εἰσῆλθεν. Ὁ Φλωρὰν τὴν ἠκολούθησε μετὰ τόλμης. Ἐκεῖνη διεμαρτυρήθη, ὑποθέσασα ὅτι θὰ ἦτο μόνη, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἄμαξα εἶχε ἐκκινήσῃ καὶ δὲν ἔμενε καιρὸς διαμαρτυριῶν. Ἄλλ' αὐτὸ ὀνομάζεται ἀπαγωγή, εἶπε γελῶσα.

— Ναί, εἰνὰν τὸ θέλετε οὕτω, εἶπεν ὁ νέος φαιδρός.

Ἡ νέα κυρία διὰ πρώτην φορὰν ἐξήτασε τὸν συνοδὸν τῆς, ἐφάνη δ' αἰφνῆς ὅτι ἰδέα τις τὴν κατέπληξεν. Ἐφαίνετο σκεπτομένη καὶ ἠσθάνετο ὅτι δὲν ἦτο ξένος εἰς τὰς ἀπέψεις τῆς ταύτας. Κατακυριεῦθε δὲ ἀπὸ τὴν γοητείαν, ἣν ἀπέδιδεν ἡ ὠραία αὐτῆς γυνή, εἶπε: Ἐφ' ὅσον σᾶς βλέπω, αἰσθάνομαι ὅτι οὐδέποτε εἶδα ὠραιότερον ὄνειρον.

— Κύριε, ἀπήντησεν ἡ ἄγνωστος νομίζω ὅτι εὐρίσκομαι ὑπὸ τὴν προστασίαν, ὑπὸ τὴν φιλόξενον αἰγίδα τιμίου καὶ εὐγενοῦς ἀνδρός.

— Δύναμαι νὰ μάθω, ἀπήντησεν ὁ νέος, τὸ ὄνομα ἐκείνης, ἥτις μὲ

Ἄλλὰ καὶ τὰ ἐνταῦθα φιλοπρωπικὰ σωματεῖα τὰ στερούμενα ἰδίως κεφαλαίων ἔχουν ἀνάγκην ὑπερτάτην ὑποστήξεως. Τὸ Ἀσυλὸν τῶν Ἀνιάτων τὸ ὅποσον ἐπὶ ἔτος ἤδη ὀλόκληρον εἶχε λησμονηθῆ, διοργανώνει τὸ ἐτήσιον λαχεῖον του, τὸ ὅποσον κατὰ τὸ παρελθὼν ἔτος δὲν ἔγειεν ἕνεκα τῶν ἐθνικῶν περιπετειῶν.

Τὸ λαχεῖον τοῦτο, ὡς πάντοτε, θὰ διοργανωθῇ εἰς τὸ Ζάππειον μὲ κερδαίνοντας πάντας τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ὁποίων ἕκαστος θὰ στοιχίζῃ μίαν καὶ μόνην δραχμὴν.

Πάντα τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου θὰ καταρίθωσιν ἰδίαν ἕκαστον τράπεζαν ἐξ ἑκατὸν πενήντα ἀντικειμένων. Ἐπικαλοῦμεθα σήμερον ὡς καὶ ἄλλοτε τὴν συνδρομὴν τῶν καλῶν μας ἀναγνωστριῶν. Ὅτι καὶ ἂν μᾶς ἀποστεῖλουν, ὅσον εὐτελες καὶ ἐλάχιστον καὶ ἂν εἶναι θὰ γείνη δεκτὸν μετὰ πολλῆς εὐγνωμοσύνης. Ἄς προσέλθουν ἀρωγοὶ εἰς τὸ ὑπὲρ τῶν Ἀνιάτων ἔργον μας. Τὸ ὄνομά των θὰ εὐλογηθῇ καθ' ἕκαστην ἀπὸ τὰ ἀπόκληρα αὐτὰ ὑπὸ τῆς τύχης πλάσματα, διὰ τὰ ὅποια ἡ ζωὴ μόνον πικρίας καὶ δάκρυα καὶ πόνους ἔχει.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ — ΒΙΒΛΙΑ

Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις Ἀθηνῶν. Ἡνοῖε τὰς πύλας ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον διεξοδικωτάτην περὶ αὐτῆς μελέτην.

Τάφος. Τὰ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἀγγελθέντα ποιήματα τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ ἤρχισαν ἐκτυπούμενα. Ὁ ἀποτελέσει μίαν ἀπὸ τὰς ὠραιότερας σελίδας τῆς συγχρόνου ποιήσεως. Ἐπειδὴ ὅλοι οἱ γονεῖς, οἱ κλαίοντες τὸν πρόωρον θάνατον ἀγαπητῶν μικρῶν θὰ εὐρουν τὸν πόνον τῶν ζωγραφισμένων εἰς τὰ ποιήματα αὐτὰ καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ χαροκαμένοι μητέρες ἤδη μᾶς ἐρωτοῦν ποῦ νὰ τὰ εὐρουν, καθίσταται γνωστὸν ὅτι πᾶσαι αἱ ἀναγνώστριά μας, εἰνὰν ἀποστεῖλωσι εἰς τὸ γραφεῖον μας δρ. 2, θὰ λαμβάνωσι παρ' ἡμῶν τὸ ὠραῖον βιβλίον τοῦ κ. Παλαμᾶ.

ἤξισσε τὸσον αὐστηρὰς ἐπιπλήξεως;

— Ποῖα εἶμαι; ὁ φίλος σας κ. Δυπὸν θὰ σᾶς τὸ εἶπῃ. Ἐνομίζα μάλιστα ὅτι τὸν εἶχετε ἐρωτήσῃ πρὸ ὀλίγου. Καὶ γελῶσα προσέθηκε: Γελῶ, διότι ἐνῶ μὲ ὀδηγεῖτε εἰς τὸ σπίτι μου, ἐνομίζα ὅτι σᾶς ὀδηγοῦν ταῦτοχρόνως εἰς τὸ ἰδικὸν σας. Ἄλλ' ὡς βλέπω ὄχι μόνον ἀπέτυχον, ἀλλὰ καὶ διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ σᾶς κάμω νὰ ἐρωτευθῆτε διὰ μίαν φορὰν ἀκόμη εἰς τὴν ζωὴν σας. Ἄλλ' ἰδοῦ ἐφθάσαμεν. Καὶ εἰνὰν συγκατατίθεσθε νὰ ἀναβῆτε ὀλίγα βήματα, θὰ με γνωρίσητε καλλίτερα, κύριε, καὶ θὰ ὀμιλήσωμεν παρὰ τὴν ἐστίαν, λησμονοῦντες τὴν καταγιγᾶ... ὑπὸ τὸν δρον... ὅτι θὰ εἴσεθε πολὺ φρόνιμος καὶ δὲν θὰ εἴπητε τρέλλα.

Ἡ ἄμαξα εἶχε ἤδη εἰσέλθει εἰς τὴν αὐλήν, καὶ ἐσταμάτησε πρὸ μεγάλης θύρας. Ὁ ὑπηρέτης ἠνοῖξεν ἀμέσως τὴν θυρίδα, ὅ κ de Gavre προσέφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν ἐξερχομένην μάγισσαν ξένην καὶ τὴν παρακολούθησεν. Ἡ οἰκία ἦτο ὠραῖον ἐξωτερικοῦ. Ὁχι ἀριστοκρατικὸν μέγαρον, ἀλλὰ μίαν ἐκ τῶν νεωτέρων οἰκοδομῶν, αἱ ὅποια εὐρίσκονται ἐγκατεστημέναι εἰς τὸ κέντρον τῶν Παρισίων, μὲ τὰ πολλα πατώματα καὶ μὲ τὰ ποικίλα ἐμπορικὰ καὶ τραπεζικὰ γραφεῖα. Ὁ Φλωρὰν εἰσῆλθε μετὰ τῆς ἀγνώστου εἰς τὸ κυριώτερον διαμέρισμα τοῦ πρώτου πατώματος, τοῦ ὀποῦ ἡ θύρα ἠνοίχθη παρ' ὑπηρέτου, φέροντος οἰκοστολήν, ὅστις ἐβοήθησεν τὸν Φλωρὰν νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ ἐπανωφώριόν του.

Κάττοι καὶ φύκι δεστυροῦν τὰ φύλλα τῶν ὑπεράνω μαρμαρίνου ἀγάλματος τῆς Πολυμνίας, εἰς στάσιν κεκλιμένην, ὑπενθυμίζουσαν τὴν ὠραίαν ἀγνωστον, καθ' ἣν στιγμὴν προσήρχετο εἰς τὸν ναὸν τῆς Μαγδαληνῆς.

Ἡ « Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν » δὲν ἐξεδόθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ἔνεκεν ἀσθενείας τῆς διευθυντρίας αὐτῆς.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Νεοπολιτανικὴ τυρόπητα. Λαμβάνετε 466 δράμια σιτάρι λευκὸν καλῆς ποιότητος, τὸ ὁποῖον καθαρίζετε καὶ μουσκεύετε. Κατόπιν τὸ βράζετε μὲ νερὸ καὶ ὅταν κρυώσῃ, ἀναμιγνύετε αὐτὸ μὲ 660 δράμια ἐκλεκτῆς μυζήθρας, ἣ ὅποια δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ τυρόγαλον, μὲ 120 δράμ. κἀδίου φράπας κομμένης εἰς μικρὰς φέττας καὶ μὲ 60 δράμ. κίτρου, κἀδίου ψιλοκομμένου. Προσθέτετε 20 κρόκους αὐγῶν, 1 1/2 δράμ. καννέλαν κοπανισμένην καὶ 330 δράμια ζάχαριν ἐκλεκτῆν. Τὸ οὕτω παρασκευασθὲν ζυμάρι (πάστα) τοποθετεῖτε εἰς τὸν ταβᾶν, τὸν ὁποῖον στρώνετε διὰ φύλλου πάχους ἐνὸς ταλλήρου κατεσκευασμένου μὲ αὐγὰ καὶ ἀλεύρι.

Τέλος ἡ ἄνω ἐπιφάνεια τῆς παστιέρας καλύπτεται ἀπὸ ταινίας φύλλου προερχομένου ἐκ τῆς ἰδίας πάστας, ἐξ ἧς κατεσκευάσθη καὶ τὸ ἄλλο φύλλον, κατὰ τρόπον ὥστε ἡ ἐπιφάνεια νὰ σχηματίζῃ κύβους. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται, τοποθετομένου τῶν ταινιῶν καθέτως πρὸς ἀλλήλας. Στέλλετε εἰς τὸν φούρνον καὶ ὅταν ἐπιστραφῇ ἐπιπάσσετε μὲ ζάχαριν, τρώγεται εἴτε ζεστὸν εἴτε κρύον.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς τῆς κ. Μαρίας Ν. Γεωργιάκοπούλου)

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς καθαρίζεται τὸ ἄσπρο ἀτλάρι. Στεγνώνετε ψίχα ψωμιοῦ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν φωτιάν, τὴν περνᾶται ἀπὸ σῆταν καὶ τὴν ἀναμιγνύετε μὲ ὀλίγον λουλάκι εἰς σκόνιν. Τρίβετε τὸ ὑφασμὰ σας καὶ ἔπειτα τὸ καθαρίζετε μὲ καθαρὸν καὶ μαλακὸν πνῆι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Γ. Π. Ἀδριανούπολιτ. Φύλλα σᾶς στέλλονται τακτικῶς. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. — Καν Ε. Π. Κεφαλληνίαν. Συνδρομὴ ἐλήφθη.

Δύο ἢ τρεῖς στιγμῆ ἤρκεσαν, ὅπως αὕτη δώση διαταγὰς εἰς τὸν προθάλαμον, ἐνῶ ἀπηλλᾶσσοτο τοῦ πῆλου καὶ τοῦ ἐπανωφορίου τῆς, καὶ εὐθὺς ἠκολούθησε τὸν Φλωρᾶν εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰς ἣν οὗτος εἶχεν εἰσαχθῆ παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ. Ἡ ἐπίπλωσις ἦτο σοβαρὰ καὶ μόνον ἄνθη πολλὰ πληροῦντα μεγάλα Ἰαπωνικὰ δοχεῖα ἔδιδαν τόνον ζωῆς εἰς τὴν ἐν λόγῳ αἴθουσαν.

Τοῦ προσέφερε κάθισμα, ἐκάθισεν ἡ ἰδίᾳ πρὸ τῆς μεγάλης θερμῆς στρας μὲ τὸ ὕψος τὸ βέβαιον ἤδη καὶ ἀσφαλὲς ἀνθρώπου, εὐρισκομένου ὑπὸ τὴν ἰδίαν του στέγην. Ἦτο ὠραιότερα ἢ πρὶν μὲ τὸ ἄτακτον κτένισμά της καὶ μὲ τὴν ἀτημέλητον στάσιν της κατόπιν τῆς περιπετειώδους πρῶτης, ἣν εἶχε διέλθει. Συνεδαύλισε τὴν φωτιάν καί: τί τρομερὸς καιρὸς! προσέθηκεν.

— Μοὶ ἐπετρέψατε νὰ σᾶς συνοδεύσω ἕως ἐδῶ ἀλλὰ δὲν ἐσηκώσατε ἀκόμη τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου, ὅστις σᾶς κρύπτει μόνον ἀπὸ τὰ ἰδικὰ μου βλέμματα. Πρέπει νὰ σᾶς ὀνομάσω Ἀρμίνδαν ἢ Ἀριάδνην ἢ εὐρισκομαι ὑπὸ τὴν στέγην μαγίσσης; Σᾶς ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ εἶπω τρέλλες. Ἀλλ' εἴμεθα μόνοι καὶ ἡ μοναξιά εἶναι κακὸς σύμβουλος.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κώδων ἐσήμανε: — Μία ἐπίσκεψις, εἶπεν ἐκεῖνη ἐγειρομένη καὶ σπεύδουσα πρὸς τὴν θύραν. Μίαν στιγμὴν κύριε de Ganre, εἶπε καὶ ἐξῆλθε.

— Μπα! εἰξεύριε τὸ ὄνομά μου! Εἶναι λοιπὸν πνευματίστρια ἢ ὑπνοβάτις; Καὶ αὕτη ἡ ἀτυχῆς ἐπίσκεψις μᾶς διέκοψε τὴν συνομιλίαν ἀκριβῶς εἰς τὴν ψυχολογικὴν στιγμὴν! Ἀλλὰ τί νὰ γένη! Ὑπομονή.

Ἠγέρθη, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ μὲ τὰ

Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Π. Σ. Κάϊρον. Τοκομερδίων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐπίσης καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς κ. Α. Π. — Δα Π. Ζ. Λεμησόν. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας: νέα συνδρομητρία ἐνεγράφησαν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ διαρκεῖς σας φροντίδας. Προθύμως ἀνταποκρινόμεθα εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας. Ἀλλ' ἡ Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ δὲν ἔχει οἰκοτροφεῖον. Προσεχέστατα γράφομεν ἔκτενῶς. — Καν Ε. Θ. Κέρκυραν. Ἐπιστολὴ σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη, ἀπείρους εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς πάντοτε φροντίδας, καὶ ὠραία ὑπὲρ ἡμῶν αἰσθήματα. Αἱ κ. κ. Δ. Δ. ἐπλήρωσαν τὰς συνδρομὰς των, ἀλλὰ διὰ τὸ 97 γράφομεν. — Καν Α. Μ. Γιούργεβορ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν σύστασιν, θὰ συμμορφωθῶμεν ὀδηγίαις σας. — Δα Τ. Τ. Μεσολόγγιον. Ἐπιστολὴ σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν καὶ πάλιν δι' ἀνεξάντητον καλοσύνην καὶ ὑπομονήν: σᾶς γράφομεν. — Καν Ε. Κ. Μ. Λαμίαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Μ. Μ. Λαμίαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, ὡς καὶ νέας συνδρομητρίας. Εὐχαριστοῦμεν ἀπείρους. — Καν Ε. Λ. Ἀμφισσαρ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Τεύχη Ἱστορίας Ἑλληνίδων μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν μόνον 5, ἅτινα καὶ σᾶς ἐστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Αἰ. Κ. Τερρέστην. Βεβαίως καὶ ἡμεῖς τὸ ἐπιθυμοῦμεν, ἀλλ' εἶναι τὸσον δύσκολον. Νέα συνδρομητρία ἐνεγράφη. «Ζωὴ ἐνὸς Ἑτους» ἀπεστάλη. Εἶχομεν τὸσον περισπασθῆ εἰς ἄλλας φροντίδας, ὥστε δικαίως ἐκπλήττεσθε πῶς παρημελήσαμεν τὰ συμφέροντα τῆς ἐφημερίδος μας. — Καν Σ. Α. Κπολιν. Ἐλυπήθημεν δι' ἀσθενείαν σας. Ἐλπίζομεν πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου ἐκ τῶν εὐγενῶν ἐνεργειῶν σας. — Καν Εὐ. Σ. Πύργον Βουλγαρίας. Εὐχαριστῶ διὰ δοθείσας πληροφορίες περὶ κ. Σβ. Σᾶς ἀποστέλλω τὰς ἀποδείξεις τοῦ ἀρξαμένου ἔτους. — Καν Μ. Ο. Πειραιᾶ. Ἀσκηθῆτε περισσότερο καὶ ἴσως προσεχῶς γράψετε τι δημοσιεύσιμον. Γράψατε εἰς τὴν φίλην σας τοὺς στίχους σας καὶ ἀποφύγετε ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν δημοσιότητα, ἀφοῦ ἄλλως δὲν σᾶς ὠθεῖ φιλοδοξία εἰς τοῦτο. — Δα Α. Ο. Ἀθήνας. Καὶ οἱ ἰδικοί σας μέτριοι καὶ δι' αὐτὸ δὲν δημοσιεύονται. — Καν Μ. Ν. Ρ. Λεμησόν. Χαίρω δι' ἀποτέλεσμα εὐγενῶν ἐνεργειῶν σας. Ἐλπίζω ὅτι τὸ ἔργον θὰ εὐδοκίμησῃ καὶ προαχθῇ. — Δα Ἀγγ. Π. Ἀλεξάνδρειαν. Δὲν σᾶς ἀπήνητσα εἰσέτι, διότι ἡμῖν κατ' αὐτὰς πολὺ ἀπησχολημένη. Ὅ,τι φρονῶ δι' ὑμᾶς, τὸ ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν ἐφημερίδα μου, μὲ μόνην τὴν διαφοράν τοῦ λάθους τοῦ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον διορθῶν ἄμερον. Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα γράφω ἔκτενῶς.

δάκτυλά του τὸν κρύσταλλον, βλέπων τὸν οὐρανόν, ὁ ὁποῖος ἐκαθάριζε καὶ τοὺς ἴππους του, οἱ ὁποῖοι ἐχρημέτιζον ἀνυπόμονοι. Ἀλλ' ἐνταῦθα μὲ μεγάλῃ του ἐκπληξίν εἶδε τὸν Παῦλον Δυπὸν νὰ διευθύνηται πρὸς τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ἣ ὅποια τὸν ἐφιλοξένοι.

Ἐτρεξεν εἰς τὴν θύραν, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ὁ Παῦλος διήρχειτο πρὸ αὐτῆς, διευθυνόμενος εἰς ἄλλην αἴθουσαν.

— Ἐρχεσαι νὰ μοῦ κρατήσης συντροφιά;

— Ἀλλὰ τί κάμνεις ἐδῶ;

— Ἀναμένω μίαν μυστηριώδη θεότητα, ἣ ὅποια δὲν κατῆλθεν ἀκόμη ἀπὸ τὰ ρόδινα σύννεφα.

Καὶ προσφεύγω εἰς τὸ ἔλεος σου, φίλε μου, διὰ νὰ μοῦ εἴπῃς ποῦ εὐρισκομαι.

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται... Τὸ πάτωμα εἶναι διηρημένον εἰς δύο διαμερίσματα. Δεξιὰ τὰ γραφεῖα τῶν τραπεζιτῶν Frank-Haller καὶ Σα, ἐντίμων πελατῶν μου, τοὺς ὁποῖους ἐπισκέπτομαι καθ' ἐκάστην καὶ ἀριστερᾶ ἡ κατοικία τῆς οἰκογενείας Dorly, συγκοινωνοῦσα μὲ τὰ ἐργαστᾶσια Dorly-Chavelle, τῶν ὁποίων ἡ εἴσοδος εἶναι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μονμάρτρης.

Ἀλλ' ἡ νέα γυνή, τὴν ὁποίαν ἀπήνητσαμεν πρὸ τῆς Μαγδαληνῆς δὲν εἶναι βεβαίως οὔτε ἡ Dorly, οὔτε ἡ Chavelle. Ὁ καιρὸς ἦτον ἀπαίσιος καὶ τὴν συνώδευσα ἕως ἐδῶ. Τὴν περιμένω. Τὴν γνωρίζεις βέβαια. Εἰπέ μου λοιπὸν ποῖα εἶναι;

Ἡ χῆρα τοῦ Joguet, τοῦ γνωστοῦ ἐπιχειρηματίου, ὁ ὁποῖος ἠτύχησεν μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Παναμαϊκῶν.

(Ἀκολουθεῖ).